

Arrest

nr. 282 736 van 9 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Kish en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. U heeft twee kinderen, M.H. (...) (O.V. (...)) en M. (...) (O.V. (...)). Toen u vijftien of zestien jaar oud was stopte u met geloven in de islam en volgde u de islamitische praxis niet langer. In 2015 verliet uw zus H. (...) (O.V. (...)) Iran. Ze verzocht op 5 augustus 2015 om internationale bescherming in België. In het begin van de zomer van 2015 was zij met u over het christendom beginnen te praten. Een jaar later, op 4 juli 2016, deed H. (...) afstand van haar verzoek en keerde ze terug naar Iran. Hierna begon ze in haar woning in Teheran christelijke bijeenkomsten te organiseren. In de zomer van 1396 (Iraanse kalender, omgezet naar westerse kalender augustus/september 2017) begon u interesse te tonen in het christendom. Op 4 of 5 farvardin 1397 (23 of 24 maart 2018) was u samen met uw zussen H. (...) en E. (...) in de woning van uw

moeder in het noorden van Iran. H. (...) las er voor u en E. (...) het verlossingsgebed voor. Op die dag bekeerden u en zus E. (...) zich tot het christendom. De dag nadien vertelde u aan uw man dat u bekeerd was. In de maand ordibehesht 1397 (april/mei 2018) waren u en E. (...) aanwezig op een bijeenkomst bij H. (...) thuis. U vond het leuk en vroeg aan H. (...) of ze u met iemand in contact kon brengen die u meer informatie kon geven. Enkele dagen later gaf H. (...) u het nummer van A.F. (...), een pastoor uit Kish. Eind ordibehesht 1397 (= mei 2018) spraken u en A. (...) af in een café om kennis te maken. Op een dinsdag in het begin van de maand khordad 1397 (mei/juni 2018) ging u voor het eerst naar een bijeenkomst van de huiskerk waarover A. (...) de leiding had. In de daaropvolgende maanden ging u zo'n zes of zeven keer naar een dergelijke bijeenkomst. H. (...) vertrok in de zomer van 1397 (31 juni tot 20 september 2018) opnieuw naar België omdat de autoriteiten op de hoogte waren gekomen van haar bekering. Op 7 mehr 1397 (29 september 2018) stond er een nieuwe bijeenkomst in de huiskerk van A. (...) gepland. U en A. (...), een ander lid van de huiskerk, konden hier niet aan deelnemen. De man van A. (...) belde uw echtgenoot later die dag op om te zeggen dat er een inval had plaatsgevonden had tijdens de bijeenkomst en dat de aanwezigen gearresteerd waren. U was bang en ging diezelfde avond nog naar uw schoonmoeder in Teheran. Drie dagen later, op 10 mehr 1397 (2 oktober 2018), vielen de autoriteiten binnen in uw woning op het eiland Kish. Uw echtgenoot bracht u hiervan onmiddellijk op de hoogte en vloog naar Teheran om u bij te staan. Na zijn aankomst in Teheran gingen u en uw echtgenoot naar Urmia. Uw echtgenoot regelde er een smokkelaar om u en jullie twee zonen het land uit te loodsen. Uw echtgenoot keerde terug naar Teheran en u en uw kinderen staken te voet de grens met Turkije over. Op 17 mehr 1397 (9 oktober 2018) kwamen jullie aan in Istanboel. Enkele dagen later reisde uw zoon M.H. (...) door naar Griekenland, waarna jullie het contact verloren. Op 6 februari 2019 werd H. (...), die op 4 oktober 2018 een tweede keer om internationale bescherming had verzocht in België, erkend als vluchteling. Op 25 augustus 2019 namen u en uw zoon M. (...) het vliegtuig naar België waar jullie diezelfde dag aankwamen. Op 2 september 2019 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Drie maanden later kwam ook M.H. (...) aan in België. Een week na uw aankomst in België begon u samen met uw twee zonen en uw zus naar de Iraanse kerk in Brussel te gaan. Op 6 april 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bekering tot het christendom in Iran, aan de problemen die u hierdoor zou gekend hebben met de Iraanse autoriteiten of dat u zich omwille van een diepere overtuiging bekeerde tot het Christendom in België. U tekende op 19 mei 2021 beroep aan tegen deze beslissing. Op 8 november 2021 werd uw beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen.

Op 23 november 2021 diende u zonder België verlaten te hebben een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart naar aanleiding van uw tweede verzoek dat u op 10 juli 2021 gedoopt bent. Verder verklaarde u dat u rond midden 2021 deelnam aan een protest waarbij u op het Shumaplein steun betuigde aan de inwoners van Ahwaz, in november 2021 deelnam aan een protest op het Shumanplein en een protest te Brussel Luxemburg waarbij telkens de dood van 1500 mensen in 1398 werd aangeklaagd. In december 2021 had u een laatste keer telefonisch contact met uw echtgenoot. Op zaterdag 12 maart 2022 vertelde uw zus E. (...) u dat er diezelfde dag agenten in burger naar uw ouderlijke woning waren gekomen. Zij vroegen waar uw echtgenoot was. Uw vader vertelde de agenten dat uw familie geen idee had waar uw echtgenoot zich bevond. M.R.E. (...), de echtgenoot van E. (...) belde na het bezoek van de agenten naar K. (...), een vriend van uw echtgenoot. K. (...) vertelde M. (...) dat uw echtgenoot op 17 dey 1400 (7 januari 2022) Iran zou verlaten hebben. Verder had K. (...) geen nieuws over uw echtgenoot. U vermoedt dat agenten uw echtgenoot zochten omdat uw echtgenoot nog voor uw vertrek uit Iran diverse malen van financiële fraude op zijn werk werd beschuldigd. In mei 2021 nam u deel aan een manifestatie te Brussel-Centraal waar de stijging van de prijzen in Iran aangeklaagd werden. Rond 14 mei bedreigden uw schoonbroer en zijn neef uw vader telefonisch omdat zij dachten dat u iets met de verdwijning van uw echtgenoot zou te maken hebben.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u volgende documenten neer: Vier foto's van de trouw van uw zus H. (...) (O.V. (...)) in België waarmee u wilt aantonen dat uw zus een echte christen is, 5 foto's van uw doopceremonie, uw doopcertificaat, kopieën van twee brieven van een pastoor d.d. 3 oktober 2021 en d.d. 9 juni 2022 waarin staat dat u sinds 1 september 2019 naar de Iraanse kerk van Brussel gaat en regelmatig deelneemt aan Bijbelstudies, 5 foto's van uw deelname aan een manifestatie op het Shumanplein rond midden 2021, 4 foto's van uw deelname aan een manifestatie op Shumanplein in november 2021 en een kopie van een psychologisch attest d.d. 15 maart 2022 waarin staat dat u aan een ernstige depressie lijdt en dat uw zoon M.H. (...) (O.V. (...)) het heel moeilijk heeft omdat hij op zijn 12 jaar Iran verliet en niet zijn beide ouders bij zich heeft. Op 21 juni 2022 maakte uw advocaat via e-mail url-linken over naar een youtube video, naar nieuwssite 'freeirancommunity' en nieuwssite 'hambastegimeli' waarbij u op foto's en in videofragmenten als deelnemer aan een manifestatie in november 2021 in beeld komt, een screenshot van een Instagramconversatie met uw echtgenoot d.d. 20 november 2021 waarmee u wilt aantonen dat uw echtgenoot u op televisie in Iran zag tijdens een

uitzending van VOA (Voice Of America) en 5 foto's van uw deelname aan een manifestatie in november 2021 te Brussel-Luxemburg.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Daar waar u een psychologisch attest neerlegde waarin staat dat u aan een ernstige depressie lijdt (doc 7) dient er opgemerkt te worden dat nergens uit dit attest blijkt dat u niet in staat zou zijn uw asielrelaas op een gedegen wijze uiteen te zetten of u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de asielpcedure. Dit bevestigde u zelf ook (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ d.d. 10 januari 2022, vraag 1). Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud aangaf moeilijkheden te ervaren met de tolk werd het persoonlijk onderhoud onmiddellijk stopgezet en werd u opnieuw opgeroepen met een andere tolk.

Bijgevolg kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name dat u nog steeds bekeerd bent tot het christendom. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er noch aan uw bekering tot het christendom in Iran en de problemen die u ten gevolge hiervan zou gehad hebben met de Iraanse autoriteiten, noch dat u zich omwille van een diepere overtuiging bekeerde tot het Christendom in België geloof kon worden gehecht. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, namelijk twee brieven (doc 4 & doc 11) van een pastoor alsook een doopattest (doc3) en foto's van uw doop (doc 2) dient vastgesteld te worden dat deze hoogstens aantonen dat u formeel werd gedoopt en u deelneemt aan bijbelsessies en kerkbezoeken heeft bij de Iraanse kerk van Brussel. Hieruit blijkt echter niet dat uw doopsel en christelijke activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Uw doopsel en christelijke activiteiten kunnen blijken het voorgaande dan ook eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden in onderhavige procedure. De conclusies getrokken bij uw eerste verzoek gelden aldus nog steeds.

Daar waar u in het kader van uw tweede verzoek verklaarde dat uw echtgenoot ongeveer 16 of 20 dagen na uw vertrek uit Iran aan zijn familie en uw familie vertelde dat u bekeerd was (CGVS volgend verzoek 2, p9), uw schoonfamilie u daarom vertelde dat u een ongelovige was en een slecht persoon (CGVS volgend verzoek 2, p3), uw echtgenoot uit veiligheidsoverweging omdat u bekeerd bent zelden contact met u opnam – u verklaarde dat jullie voor december 2021 soms praatten na drie maanden soms na één maand, soms na anderhalve maand en hij hierdoor sinds december 2021 geen contact meer met u opnam (CGVS volgend verzoek 1, p2 + CGVS volgend verzoek 2, p9) kan worden vastgesteld dat deze verklaringen voortvloeien uit uw relaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat u zich in Iran bekeerde tot het christendom waardoor u problemen kreeg met de Iraanse autoriteiten. Er dient echter nogmaals beklemtoond te worden dat dat uw vorige verzoek door het CGVS werden afgewezen omdat u uw bekering tot het christendom en uw vluchtrelaas uit Iran niet aannemelijk

kon maken, een zienswijze die in beroep door de RvV werd gevolgd. Gezien er aan uw bekering geen geloof kan worden gehecht kan er evenmin nog geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw schoonouders u als een bekeerling zouden beschouwen of dat uw bekering er toe zou geleid hebben dat u geen contact meer heeft met uw echtgenoot. Bovendien verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek – in april 2021 – nog dat u dagelijks contact had met uw echtgenoot (CGVS 1e verzoek 1, p3). Gezien bovenstaande vaststellingen kan er nog weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u geen contact meer hebben met uw echtgenoot waardoor bijgevolg ook niet geloofwaardig is dat uw echtgenoot wel tegen een collega van hem zou verteld hebben dat hij op 17 dey 1400 Iran verliet (CGVS volgend verzoek 1, p7) maar dat hij zowel u als uw schoonfamilie hiervan in het ongewisse zou gelaten hebben (CGVS volgend verzoek 1, p2-3 + p8 & CGVS volgend verzoek 2, p3). Dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden over de contacten die u met mensen in Iran heeft blijkt bovendien uit een opvallende tegenstrijdigheid. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u geen contacten meer had met mensen in Iran en dat uw familie u onteigend had sinds zij op de hoogte waren geraakt van uw bekering (DVZ-vragenlijst, volgend verzoek; vraag 21). Tijdens uw onderhoud verklaarde u echter dat u nog contacten heeft met uw zus E. (...) en uw ouders (CGVS volgend verzoek 1, p2-3 + CGVS volgend verzoek 2, p2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u uw verklaringen bij de DVZ (CGVS volgend verzoek 2, p12). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd voor een dergelijke tegenstrijdigheid.

Betreffende uw verklaringen dat uw echtgenoot diverse malen van financieel gesjoemel op zijn werk werd beschuldigd en deze problemen rond 2012 begonnen (CGVS volgend verzoek 1, p 3 + p8) dient er vooreerst opgemerkt te worden dat het op zijn minst merkwaardig te nomen valt dat u dergelijke problemen pas voor het eerst opwerpt tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud in het kader van uw tweede verzoek. Voorts kon u omtrent de laatste rechtszaak waarin uw echtgenoot van fraude zou beschuldigd zijn geweest –waarvan u een jaar voor uw vertrek uit Iran zou van op de hoogte zijn gekomen en waarvoor hij vrijgesproken werd-, bitter weinig vertellen. Zo wist u niet door wie uw echtgenoot beschuldigd werd, wanneer hij in deze zaak werd vrijgesproken, door welke rechtbank hij werd vrijgesproken of voor welke feiten uw echtgenoot exact werd vrijgesproken. U vroeg hem deze zaken, hoewel u deze vragen belangrijk vond, niet omdat uw echtgenoot naar eigen zeggen niet veel over zijn werk vertelde aan u (CGVS volgend verzoek 1, p4-6). Er kan echter verwacht worden dat indien u daadwerkelijk meer wou weten over de rechtszaak waarin uw echtgenoot betrokken was, u hem net wel bovenstaande vragen zou gesteld hebben. Bovendien legde u geen enkel begin van bewijs neer, noch van het feit dat uw echtgenoot ooit beschuldigd werd van gesjoemel noch van de rechtszaken die hij hierdoor diende bij te wonen (CGVS volgend verzoek 1, p10). Aangezien u het bezoek van 3 agenten in burger aan uw ouderlijke woning op 12 maart 2022 linkt aan dit gesjoemel/deze rechtszaken (CGVS volgend verzoek 1, p3) maar u deze feiten niet aannemelijk weet te maken kan er bijgevolg ook geen geloof meer gehecht worden aan het bezoek van deze agenten. Zelfs al zou er geloof kunnen gehecht worden aan uw verklaringen dat uw echtgenoot diverse malen van gesjoemel werd beschuldigd –wat niet het geval is-, dient er opgemerkt te worden dat u persoonlijk nooit problemen heeft ondervonden omwille van deze beschuldigingen (CGVS volgend verzoek 1, p10).

Daar waar u verklaarde dat u aan vier politieke manifestaties deelnam in België (CGVS volgend verzoek 2, p4) dient er opgemerkt te worden dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat politieke activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Uit uw verklaringen (CGVS volgend verzoek 2, p5) en het nazicht op uw facebookaccount ([https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...))) blijkt dat u in juli 2021 een eerste keer aan een politieke manifestatie deelnam. Dat u het pas na de weigeringsbeslissing van het CGVS d.d.6 april 2021 en ongeveer een jaar en negen maanden na uw eerste verzoek om internationale bescherming nodig vond om aan 4 manifestaties – waarvan u ter staving diverse foto's neerlegde (doc 5, 6 & 10)- deel te nemen, komt erg vreemd over. Dit temeer u in het kader van uw eerste verzoek verklaarde nooit politieke activiteiten in Iran gehad te hebben en u geen politieke sympathieën had (CGVS eerste verzoek 1, p6). Uit niets blijkt bovendien dat u tijdens de vier manifestaties een belangrijke rol speelde. Meer dan een vlag vasthouden, slogans roepen en naar speeches luisteren deed u niet. U sprak er nooit met de media, gaf er zelf nooit speeches en had geen enkele organisatorische rol (CGVS volgend verzoek 2, p6). Voorts kon u over uw eerste, derde en vierde manifestatie waar u aan deelnam (CGVS volgend verzoek 2, p5-6) niet vertellen wie deze manifestaties organiseerde. Hoewel u omtrent de tweede manifestatie waar u aan deelnam kon vertellen dat deze door

'Mudjahedin Khalgh' georganiseerd werd, kon u, behalve twee namen van leidende figuren binnen deze organisatie, geen enkele informatie over deze organisatie verschaffen (CGVS volgend verzoek 2, p5 + p9). Uit voorgaande bevindingen komt duidelijk naar voor dat uw politiek profiel zeer beperkt is en dat u weinig betrokken bent met de Iraanse politiek en/of oppositie. Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven en in het kader van uw eerste verzoek reeds is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. De door u neergelegde url-links naar een YouTube-video (die bij nazicht 26 keren bekeken blijkt te zijn), een artikel op www.freeirancommunity.be en een artikel op <https://www.hambastegimeli.com>, (doc 8), die allen handelen over eenzelfde manifestatie waar u in november 2021 aan deelnam en waarbij u -zonder dat uw naam ergens wordt vermeld- als deelnemer in beeld komt, kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Bovendien erkende u niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan politieke activiteiten in België (CGVS volgend verzoek 2, p10). Voorts blijkt uit niets dat de Iraanse autoriteiten kennis (kunnen) hebben van (de inhoud van) uw facebookaccount waarop u uw politieke activiteiten in België deelt (CGVS volgend verzoek 2, p5). Aangezien hierboven reeds is gebleken dat uw politieke betrokkenheid uiterst beperkt is, dient er aangenomen te worden dat het voor u niet onoverkomelijk is om bij terugkeer naar Iran uw politiek getinte facebookposts te wissen.

Aan uw verklaringen dat uw echtgenoot u op een televisietoestel in Iran zou gezien hebben tijdens een deelname in november 2021 aan een betoging te Brussel Luxemburg kan er tot slot geen geloof worden gehecht (CGVS volgend verzoek 2, p5 + p7). Zo is het vooreerst merkwaardig dat u niet kon vertellen waar uw echtgenoot dit op een TV zag en vroeg u hem dit niet (CGVS volgend verzoek 2, p11). Bovendien verklaarde u dat uw echtgenoot u zag op VOA (Voice Of America) en hij u daar later een link van doorstuurde op uw Instagram account (CGVS volgend verzoek 2, p7). Ter staving van dit relaas legde u een screenshot van een Instagram-conversatie (doc 9) neer die afkomstig zou zijn van uw echtgenoot. In deze Instagram-conversatie wordt er echter een video van 'iraninternationalTV' gedeeld en niet, zoals u verklaarde, van VOA. Bovendien bent u op de printscreen van het videofragment dat in de Instagram-conversatie te zien is niet te zien. Zelfs al moest er geloof gehecht kunnen worden aan uw verklaringen dat uw echtgenoot u op een tv in Iran zou gezien hebben, dient er herhaalt te worden dat de Iraanse autoriteiten niet veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.

De foto's van het huwelijk van uw zus H. (...) (O.V. 8.101.787), waarmee u wilt aantonen dat uw zus een echte christen is, hebben tot slot geen betrekking op u persoonlijk. Bovendien dient elk verzoek om internationale bescherming op individuele merites te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De informatie waarover het CGVS beschikt wordt toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggestuuring van betrokkene naar zijn land van

nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 4 HANDVEST EU

- SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 ("VLUCHTELINGENCONVENTIE")

- SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6/2 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN".

Verzoekster wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en betoogt:

"Een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet).

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming werd genomen in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet.

2. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van tien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat er binnen tien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, zeer kort.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijf werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

*In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349).*

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uit uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van tien werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van 10 werkdagen,

schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel."

Verzoekster geeft vervolgens enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en voert aan:

"Verzoekster is het oneens met de redenen waarom zijn verzoek tot internationale bescherming eerder werd geweigerd.

De verzoekende partij legde hierom bijkomende verklaringen af in het kader van haar volgend verzoek tot internationale bescherming. Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten heeft de verzoekende partij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat haar vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn.

Dit is ook hetgeen de verzoekende partij deed."

Verzoekster wijst vervolgens op en geeft een overzicht van de nieuwe, door haar aangevoerde elementen en de documenten die zij ter staving van deze elementen neerlegde. Voorts doet zij gelden:

"Het is vervolgens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die de verzoekende partij aflegt en voorbrengt.

De verzoekende partij is het daarom oneens dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van de verzoekende partij onmiddellijk wegzet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens het eerste verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor wordt het de verzoekende partij onmogelijk gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn.

De verzoekende partij houdt vast aan de eerdere asielmotieven, hetgeen erop wijst dat zij consistent is. Hetgeen zij verklaarde tijdens het volgend verzoek tot internationale bescherming ligt in lijn van de vorige verklaringen, net omdat de verzoekende partij wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn. De verzoekende partij wil immers benadrukken dat onder andere ten onrechte werd besloten dat verzoekster geen nood zou hebben aan internationale bescherming. Het staat bovendien vast dat haar verklaringen in lijn liggen met de eerdere verklaringen die hij heeft afgelegd. Dit wijst erop dat verzoekster consistent is."

Verzoekster doet verder een algemene, theoretische uiteenzetting, aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie, omtrent de wijze waarop volgende verzoeken om internationale bescherming moeten worden beoordeeld. Verzoekster betoogt:

"Met deze verklaringen van de verzoekende partij werd echter niet op afdoende wijze rekening gehouden, aangezien louter wordt gesteld dat deze ongeloofwaardig zijn omdat ze voortvloeien uit het asielrelaas van het vorige verzoek tot internationale bescherming

Deze toetsing werd derhalve niet rechtsgeldig uitgevoerd in de bestreden beslissing."

Inzake haar religieuze overtuiging, voert verzoekster aan:

"Door verzoekster werden er verschillende aanvullende verklaringen en documenten overgemaakt in verband met haar religieuze overtuiging. Zij maakte zoveel zij kon duidelijk dat haar religieuze overtuiging oprecht en doorleefd is en dus niet is ingegeven door opportunistische motieven (zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing).

Desondanks wordt hier weinig aandacht aan besteed in de bestreden beslissing en wordt per definitie gesteld dat de religieuze overtuiging van verzoekster niet oprecht zou zijn omdat het kan dat deze zijn ingegeven door opportunistische motieven: (...)

Uit het geheel van de voorliggende gegevens blijkt echter niet dat deze stelling in de bestreden beslissing kan worden bijgetreden."

Verzoekster geeft enkele algemene en theoretische beschouwingen aangaande het begrip 'godsdienst'. Tevens wijst zij op rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de wijze waarop verzoeken om internationale bescherming die zijn geschraagd op religieuze motieven en de geloofwaardigheid van een bekering moeten worden beoordeeld. Vervolgens geeft zij aan:

"Verzoekster benadrukt het oprecht karakter van zijn geloofsovertuiging.

Het afzweren van de islam, de bekering tot het christendom en het aannemen van christelijke overtuigingen, zijn een evoluerend proces waardoor de huidige staat van de overtuigingen van verzoeker moet worden beoordeeld in plaats van de eerdere.

Alles samen genomen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster blij geeft van een volgehouden en werkelijk engagement als christen en dat verzoekster hetgeen zij verklaart ook aantoonst. Zij overhandigde hiertoe verschillende documenten (zoals brieven van de pastoor, documenten in verband met haar doop en foto's van haar zus) om haar verklaringen te ondersteunen.

Verzoekster benadrukt dat haar geloofsovertuiging een persoonlijke aangelegenheid betreft, doch dat zij haar geloof actief uitdraagt. Dit maakt een essentieel onderdeel uit van de identiteit van verzoekster.

Hierdoor loopt verzoeker weldegelijk in het oog van de Iraanse autoriteiten. Dit geldt in het bijzonder omdat de bescherming van de Iraanse overheden voor leden van minderheidsgodsdiensten afwezig is. De bekering van verzoekster – zelfs ongeacht of deze zou zijn ingegeven door "opportunisme" (hetgeen verzoeker ten stelligste betwist) – vormt de kernreden waarom verzoeker een vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Iran.

Bovendien, daargelaten de werkelijke motieven van de bekering, blijft de essentiële vraag die moet worden beantwoord of verzoeker in geval van terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn religieuze overtuiging in geval van terugkeer.

Uit de UNHCR-richtlijnen inzake verzoeken om internationale bescherming die zijn gestoeld op religieuze gronden, blijkt dat de beslissingsautoriteit slechts is vrijgesteld van een diepgaand onderzoek als het opportunistisch karakter van de bekering voor iedereen overduidelijk is, wat hier niet langer het geval lijkt te zijn: (...)

De loutere stelling van de verwerende partij dat verzoeksters bekering (oorspronkelijk) veeleer is (was) ingegeven door opportunisme, is niet voldoende om te stellen dat hij bij een terugkeer niet als bekeerd zou (kunnen) worden beschouwd. Het neemt immers niet weg dat verzoekster in Iran wel degelijk als bekeerd kan worden gepercipieerd en/of haar een afvalligheid kan worden toegedicht (gelet onder meer op de activiteiten van verzoekster in België binnen het christendom) waardoor verzoeker terecht voorhoudt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een daadwerkelijk gevaar voor vervolging loopt.

Verder blijkt dat bescherming door de Iraanse overheden, in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, in het algemeen niet beschikbaar is voor (toegedichte) leden van minderheidsgodsdiensten.

Verzoekster benadrukt dat redelijkerwijze niet mag worden verwacht dat hij van godsdienstige handelingen afziet. Dat verzoeker zijn vervolging uit de weg kan gaan door af te zien van een bepaalde godsdienstige handeling is, in beginsel, niet relevant (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Y. en Z., pt. 73-80).

Verzoeksters specifieke persoonlijke situatie laat toe te stellen dat er in haren hoofde bij terugkeer naar Iran op grond van een (toegedichte) godsdienst een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekster gaat verder in op haar deelname aan activiteiten die tegen het regime in Iran zijn gericht. Dienaangaande doet zij gelden:

"Hiermee in samenhang, heeft verzoekster bovendien verklaringen afgelegd (en documenten overgemaakt) omtrent de activiteiten waaraan zij deelnam die gericht zijn tegen het heersende regime in Iran. Dit kenmerkt het specifieke profiel van verzoekster. Personen die al een verhoogd risicoprofiel heeft, zoals omwille van de bekering van verzoekster, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Er vonden het afgelopen jaar verschillende manifestaties plaats, waaraan verzoekster deelnam (het aantal manifestaties dat werd georganiseerd lag de afgelopen periode veel hoger dan de periode voordien). Verzoekster nam een actieve rol op, zoals de bestreden beslissing ook dient te erkennen. Verzoekster liep hiermee in het oog van de Iraanse autoriteiten. Het wordt ook niet ontkend in de bestreden beslissing dat verzoekster herkenbaar is tijdens de manifestaties en deze informatie verspreid is op het internet. Dat verzoekster een beperkte rol opnam binnen de manifestaties doet hieraan geen afbreuk, temeer omdat het opnemen van een leidersrol geen vereiste is om als tegenhanger van het regime te worden beschouwd en verzoekster reeds beschikt over een specifiek risicoprofiel.

Hierdoor kan verzoekster in Iran wel degelijk als een tegenstander van het regime worden gepercipieerd (temeer gelet op de activiteiten van verzoekster in België binnen het christendom) waardoor verzoekster terecht voorhoudt dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een daadwerkelijk gevaar voor vervolging loopt."

Vervolgens herhaalt verzoekster een aantal van de door haar aangevoerde feiten en voert zij aan:

"Verzoekster benadrukt dat zij geen contacten meer heeft met mensen uit Iran, met uitzondering van haar zus E. (...) en haar ouders. Dit verklaarde zij uitdrukkelijk tijdens haar persoonlijk onderhoud. Dat in het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou zijn genoteerd dat verzoekster met niemand vanuit Iran nog contact zou hebben gehad, dus ook niet meer met haar zus en ouders, werd door haar direct formeel betwist op het moment dat ze hiermee werd geconfronteerd. Het blijkt dat verzoekster dit verslag

bovendien nooit heeft gezien. Zij handtekende dit verslag ook niet, zelfs niet voor loutere kennisname. Het kan haar daarom bezwaarlijk kwalijk worden genomen dat er op een foutieve wijze een notulering is geweest van haar bewoordingen, minstens blijkt dat op geen enkele manier kan worden nagegaan hoe het interview is verlopen en waar de verantwoordelijkheid ligt indien de notulering van het verslag niet correct is. De tegenstrijdigheid toewijzen aan verzoekster geeft daarom blijk van een wantrouwen ten opzichte van verzoekster, in strijd met de noodzakelijke neutraliteit waarom verweerder dient op te treden. Verzoekster benadrukt verder dat zij beperkte kennis heeft verkregen van de beschuldigingen die haar echtgenoot verkreeg van financieel gesjoemel op zijn werk en de problemen die hij sindsdien heeft gekend. De kennis van verzoekster is over deze elementen beperkt, zoals zij ook zelf aangaf. Zij verklaarde waarom dit het geval was, hetgeen mede verklaard waarom zij hierover niet eerder sprak. Ten overvloede wijst verzoekster erop dat zij ook geen contact meer heeft met haar echtgenoot."

Verzoekster concludeert:

"De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn daarom naar het oordeel van de verzoekende partij niet vervuld, waardoor de bestreden beslissing deze bepalingen schendt.

De verzoekende partij meent dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De verzoekende partij vraagt daarom dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen door de verzoekende partij, in het bijzonder dat de verzoekende partij de gelegenheid wordt geboden voor het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud."

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

"In hoofddorde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.

In subsidiaire orde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen."

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen.

3.1. Verzoekster legt op 12 december 2022 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het betreft algemene landeninformatie omtrent de situatie in Iran naar aanleiding van de protesten tegen het regime naar aanleiding van het overlijden van Mahsa Amini.

Verzoekster doet op basis van deze landeninformatie een uiteenzetting omtrent de algemene situatie in Iran en betoogt dat zij bij een terugkeer terecht zal komen in een land dat gedomineerd wordt door protesten tegen het regime en waarbij het regime bijzonder hard optreedt tegen personen die zich tegen het regime keren of als tegenstanders worden aanzien.

Verzoekster stelt daarnaast dat zij door haar langdurig verblijf in Europa bij een terugkeer naar Iran geïsoleerd dreigt te worden door de erg woelige situatie in haar land. Zij gaf daarom tijdens haar verzoek om internationale bescherming aan dat zij niet kan leven volgens de heersende voorschriften omwille van haar bekering en haar constante vrees voor de (moraal)politie. Verzoekster wijst nogmaals op haar bekering en op het feit dat een vrij leven als vrouw, vergelijkbaar met dat in België, in Iran niet mogelijk is.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsperiode geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Verzoeksters vraag om de bestreden beslissing te schorsen is te dezen vooreerst niet dienstig. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

Bovendien gaat verzoekster met haar voormelde vraag schromelijk voorbij aan het gestelde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, bepaling waarop nochtans uitdrukkelijk gewezen wordt in de bestreden beslissing.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

4.3. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal verder niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verweerder *in casu* al dan niet terecht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde. Om diezelfde redenen is ook een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU te dezen niet aan de orde.

4.4. Verzoekster verwijt verweerder voorts dat, ondanks dat de termijn van tien werkdagen zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, toch werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekster mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus niet langer worden besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster kan in dit betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd. De Raad wijst er in dit kader op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat noch één van de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster toont, waar zij stelt dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, verder in het geheel niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoekster evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten

moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekster toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoekster verder niet worden gevolgd waar zij poneert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van verweerder te dezen de verplichting met zich zou brengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Met betrekking tot de vraag of er in hoofde van verzoekster bijzondere procedurele noden voorhanden zijn in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, dient in dit kader vooreerst te worden gewezen op de inhoud van het arrest nr. 263 394 van 8 november 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij het voormelde arrest, dat werd gevelde in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming, werd geoordeeld als volgt:

“3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat in hoofde van verzoekster geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Hoewel u een attest neerlegt van uw psycholoog M.K. (...), waaruit blijkt dat u lijdt aan een depressie, blijkt hieruit niet dat u niet in staat zou zijn geweest om op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal gehoord te worden en er op een coherente wijze te vertellen over de redenen waarom u om internationale bescherming verzoekt. Integendeel, u gaf zelf aan dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “Bijzondere procedurele noden” DVZ, vraag 1). U stelde voorts dat de behandeling van uw psycholoog u helpen (CGVS II, p. 3-4). U verklaarde voorts aan het einde van zowel uw eerste als uw tweede onderhoud dat u alle vragen goed begrepen had en dat u geen zaken meer toe te voegen had. Ook uw advocaat verwees nergens naar uw depressie (CGVS I, p. 20-21; CGVS II, p. 23). Evenmin werd uw depressie opgeworpen bij de opmerkingen die u overmaakte naar aanleiding van de notities van de twee persoonlijk onderhouds als zijnde een omstandigheid die het vertellen van uw verhaal zou kunnen verhinderd hebben. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte tracht zij, waar zij verwijst naar haar depressie, immers te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van deze depressie niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende onderhouds te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Uit het door verzoekster neergelegde psychologische attest, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, blijkt, in tegenstelling met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen en zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, namelijk in het geheel niet dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In dit attest wordt slechts, dit op bijzonder algemene

wijze, verwezen naar verzoeksters depressie. Nergens blijkt daarbij dat of op welke wijze dit nader zou zijn onderzocht of vastgesteld. Evenmin wordt in dit attest ook maar enige uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoeksters psychologische problematiek en/of over de mate waarin en de manier waarop deze een invloed zouden kunnen hebben (gehad) op het verloop van haar procedure internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt nergens in dit attest melding gemaakt van een aantasting van verzoeksters geheugen en/of haar cognitieve vermogens die het voor haar zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Aldus wordt in het neergelegde attest nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster een deelname in haren hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar depressie, hypothetisch te laten uitschijnen dat deze, ondanks dat zij "uiteraard (...) in de mogelijkheid om een gehoor af te leggen" was, mogelijks een invloed kan hebben gehad op haar verschillende onderhouden bij de DVZ en bij het CGVS en aan te geven dat met haar psychisch lijden rekening moet worden gehouden. Zij toont daarbij niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde probleem van invloed zou zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster kan te dezen bezwaarlijk volstaan met haar voormelde, algemene en ongefundeerde beweringen.

Verzoekster zelf maakte van het gegeven dat haar depressie mogelijks van invloed zou zijn op haar verklaringen bovendien niet de minste melding in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" die werd ingevuld bij de DVZ. Aldaar maakte zij immers geheel geen melding van eventuele problemen of omstandigheden die in de weg konden staan van het vertellen van haar relaas en aan haar deelname aan de procedure internationale bescherming. Uit de stukken in het administratief dossier, waaronder de verklaring van de DVZ, de vragenlijst van het CGVS en de notities van de persoonlijke onderhouden bij het CGVS, blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen (ernstige) psychische problemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster kennelijk geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ, nu noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van de persoonlijk onderhouden en nu geen van beide er aanhaalde dat van verzoekster, al dan niet omwille van een depressie, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Daarenboven vroeg en ontving verzoekster een kopie van de notities van de persoonlijke onderhouden, maakte zij weliswaar een aantal opmerkingen over aan het CGVS doch formuleerde zij, zoals verweerder met recht benadrukt in de bestreden beslissing, daarbij geen opmerkingen in de voormelde zin ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5quater, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoekster benevens voor wat de door haar geformuleerde opmerkingen betreft wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat verzoekster heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud (mogelijks) zou zijn gekleurd door haar depressie. Dit geldt overigens nog des te meer nu verzoekster zelf veelvuldig uit deze inhoud citeert in het kader en ter adstructie van het door haar gevoerde betoog in het voorliggende verzoekschrift. Ook hiermee geeft zij minstens impliciet aan dat zij met deze inhoud akkoord is en dat deze inhoud niet gekleurd is door haar depressie.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling."

Wat betreft het nieuwe psychologische attest dat verzoekster heeft neergelegd in het kader van haar huidige, tweede verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, map 'documenten'), dient te worden vastgesteld dat dit attest uitgaat van dezelfde psycholoog als deze die het attest opmaakte dat op 17 februari 2021 werd neergelegd in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming. Daarenboven vertoont dit attest voor wat verzoekster betreft een nagenoeg identieke inhoud als het attest dat verzoekster neerlegde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming en voegt dit attest hieraan hoegenaamd niets toe.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing dan ook geheel terecht gemotiveerd: "Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om

internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Daar waar u een psychologisch attest neerlegde waarin staat dat u aan een ernstige depressie lijdt (doc 7) dient er opgemerkt te worden dat nergens uit dit attest blijkt dat u niet in staat zou zijn uw asielrelaas op een gedegen wijze uiteen te zetten of u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de asielpcedure. Dit bevestigde u zelf ook (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ d.d. 10 januari 2022, vraag 1). Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud aangaf moeilijkheden te ervaren met de tolk werd het persoonlijk onderhoud onmiddellijk stopgezet en werd u opnieuw opgeroepen met een andere tolk.

Bijgevolg kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekster onderneemt bovendien niet de minste poging teneinde de voormelde motieven te weerleggen doch laat deze geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind.

4.7. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen".

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

"In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name dat u nog steeds bekeerd bent tot het christendom. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er noch aan uw bekering tot het christendom in Iran en de problemen die u ten gevolge hiervan zou gehad hebben met de Iraanse autoriteiten, noch dat u zich omwille van een diepere overtuiging bekeerde tot het Christendom in België geloof kon worden gehecht. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, namelijk twee brieven (doc 4 & doc 11) van een pastoor alsook een doopattest (doc3) en foto's van uw doop (doc 2) dient vastgesteld te worden dat deze hoogstens aantonen dat u formeel werd gedoopt en u deelneemt aan bijbelsessies en kerkbezoeken heeft bij de Iraanse kerk van Brussel. Hieruit blijkt echter niet dat uw doopsel en christelijke activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Uw doopsel en christelijke activiteiten kunnen blijkens het voorgaande dan ook eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden in onderhavige procedure. De conclusies getrokken bij uw eerste verzoek gelden aldus nog steeds."

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Reeds bij het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd genoegzaam vastgesteld dat aan verzoeksters relaas inzake haar beweerd bekering en de hieruit voortgesproten problemen niet het

minste geloof kan worden gehecht, alsmede dat, ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoeksters relaas inzake haar bekering en problemen en ingevolge de vaststellingen dat verzoekster ook over haar religieuze engagement in België dubieuze verklaringen aflegde en over verschillende elementen in de christelijke leer kennelijk foutieve verklaringen aflegde, verzoeksters religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. In zoverre verzoekster aangeeft dat zij het niet eens is met de indertijd gedane beoordeling en een betoog afsteekt inzake de wijze waarop verzoeken om internationale bescherming die geschraagd zijn op religieuze redenen en de geloofwaardigheid van een bekering moeten worden beoordeeld, dient dan ook te worden opgemerkt dat dit betoog niet dienstig is. Verzoekster kan haar onderhavige verzoekschrift en verzoek om internationale bescherming immers niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de bij het arrest dat de Raad in het kader van haar vorige verzoek om internationale bescherming velde gedane vaststellingen en beoordeling. Tegen dit arrest werd door verzoekster geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht en gezag van gewijsde. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming.

Voor het overige vergenoegt verzoekster zich er inzake het voorgaande toe boudweg te poneren dat haar religieuze overtuiging weldegelijk oprecht en doorleefd zou zijn en dus niet ingegeven is door opportunistische motieven en eenvoudigweg de aandacht te vestigen op haar voortgezette religieuze activiteiten en de ter staving van deze activiteiten neergelegde stukken en documenten. Hiermee doet verzoekster op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande. Derhalve treedt de Raad verweerder in deze vaststellingen bij. Dat verzoekster sedert het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar religieuze activiteiten nog een aantal maanden heeft verdergezet, kan geenszins volstaan om afbreuk te doen aan de reeds tijdens haar voorgaande verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen. Gezien reeds tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming duidelijk bleek dat verzoeksters religieuze engagement en activiteiten in België kennelijk zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en niet voortspruiten uit een oprechte en diepgewortelde bekering en religieuze overtuiging, dient te worden besloten dat ook verzoeksters verderzetting van dit engagement en deze activiteiten sedert het voormelde arrest, verderzetting die zij staaft aan de hand van enkele stukken, is ingegeven vanuit diezelfde, louter opportunistische overwegingen, niet kadert binnen of is ingegeven vanuit een geloofwaardige, oprechte en diepgewortelde religieuze bekering en overtuiging en enkel tot doel heeft verzoekster te voorzien in een motief voor internationale bescherming en een eventuele, hieraan gekoppelde verblijfsstatus. De neergelegde stukken zijn geenszins van zulke aard dat zij hieraan afbreuk kunnen doen. Dergelijke stukken kunnen hoogstens een bewijs vormen voor verzoeksters (deelname aan) religieuze activiteiten in België, doch zij laten niet toe enige uitspraak te doen omtrent de werkelijke beweegredenen achter haar deelname aan of het voeren van deze activiteiten en het oprechte karakter van haar engagement. Als dusdanig sluiten zij geenszins uit en doen zij geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat verzoeksters deelname aan en het voeren van deze activiteiten ingegeven zijn vanuit louter opportunistische overwegingen. Aldus mag *in casu* wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster deze activiteiten staakt alvorens terug te keren naar haar land van herkomst. Verder werd reeds bij het voormelde arrest van de Raad en in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming genoegzaam vastgesteld dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Verzoekster toont het bestaan van dergelijke risicofactoren in haren hoofde niet aan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat zij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door haar omgeving en/of haar autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd. Derhalve is verzoeksters verwijzing de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Verzoekster kan hiermee niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden

geviseerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gesteld:

“Daar waar u in het kader van uw tweede verzoek verklaarde dat uw echtgenoot ongeveer 16 of 20 dagen na uw vertrek uit Iran aan zijn familie en uw familie vertelde dat u bekeerd was (CGVS volgend verzoek 2, p9), uw schoonfamilie u daarom vertelde dat u een ongelovige was en een slecht persoon (CGVS volgend verzoek 2, p3), uw echtgenoot uit veiligheidsoverweging omdat u bekeerd bent zelden contact met u opnam – u verklaarde dat jullie voor december 2021 soms praatten na drie maanden soms na één maand, soms na anderhalve maand en hij hierdoor sinds december 2021 geen contact meer met u opnam (CGVS volgend verzoek 1, p2 + CGVS volgend verzoek 2, p9) kan worden vastgesteld dat deze verklaringen voortvloeien uit uw relaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat u zich in Iran bekeerde tot het christendom waardoor u problemen kreeg met de Iraanse autoriteiten. Er dient echter nogmaals beklemtoond te worden dat dat uw vorige verzoek door het CGVS werden afgewezen omdat u uw bekering tot het christendom en uw vluchtrelaas uit Iran niet aannemelijk kon maken, een zienswijze die in beroep door de RvV werd gevolgd. Gezien er aan uw bekering geen geloof kan worden gehecht kan er evenmin nog geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw schoonouders u als een bekeerling zouden beschouwen of dat uw bekering er toe zou geleid hebben dat u geen contact meer heeft met uw echtgenoot. Bovendien verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek – in april 2021 – nog dat u dagelijks contact had met uw echtgenoot (CGVS 1e verzoek 1, p3). Gezien bovenstaande vaststellingen kan er nog weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u geen contact meer hebben met uw echtgenoot waardoor bijgevolg ook niet geloofwaardig is dat uw echtgenoot wel tegen een collega van hem zou verteld hebben dat hij op 17 dey 1400 Iran verliet (CGVS volgend verzoek 1, p7) maar dat hij zowel u als uw schoonfamilie hiervan in het ongewisse zou gelaten hebben (CGVS volgend verzoek 1, p2-3 + p8 & CGVS volgend verzoek 2, p3). Dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden over de contacten die u met mensen in Iran heeft blijkt bovendien uit een opvallende tegenstrijdigheid. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u geen contacten meer had met mensen in Iran en dat uw familie u onteigend had sinds zij op de hoogte waren geraakt van uw bekering (DVZ-vragenlijst, volgend verzoek; vraag 21). Tijdens uw onderhoud verklaarde u echter dat u nog contacten heeft met uw zus E. (...) en uw ouders (CGVS volgend verzoek 1, p2-3 + CGVS volgend verzoek 2, p2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u uw verklaringen bij de DVZ (CGVS volgend verzoek 2, p12). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd voor een dergelijke tegenstrijdigheid.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Waar zij eenvoudigweg de verklaringen herhaalt die zij aflegde bij het CGVS, dient te worden opgemerkt dat zij met deze loutere herhaling van deze versie van haar gezegden geenszins afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze gezegden en haar eerdere, bij de DVZ afgelegde verklaringen. Waar verzoekster andermaal haar verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ tracht te ontkennen, dient voorts te worden opgemerkt dat verzoekster op generlei wijze aantoonst of aannemelijk maakt dat of op welke wijze deze verklaringen verkeerd zouden zijn vertaald of neergeschreven. Bovendien waren haar verklaringen bij de DVZ niet voor interpretatie vatbaar en dermate duidelijk dat de beweerde foutieve vertaling en/of notulering bij de DVZ niet kan worden aangenomen. Dit geldt nog des te meer daar verzoeksters verklaringen bij de DVZ, in tegenstelling met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen, weldegelijk aan haar werden voorgelezen. Daarenboven ondertekende verzoekster deze verklaringen, dit andermaal in tegenstelling met wat zij beweert in het verzoekschrift, daarbij weldegelijk uitdrukkelijk voor akkoord (administratief dossier, verklaring volgend verzoek). Hiermee gaf zij aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Betreffende uw verklaringen dat uw echtgenoot diverse malen van financieel gesjoemel op zijn werk werd beschuldigd en deze problemen rond 2012 begonnen (CGVS volgend verzoek 1, p 3 + p8) dient er vooreerst opgemerkt te worden dat het op zijn minst merkwaardig te nomen valt dat u dergelijke problemen pas voor het eerst opwerpt tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud in het kader van uw tweede verzoek. Voorts kon u omtrent de laatste rechtszaak waarin uw echtgenoot van fraude zou beschuldigd zijn geweest –waarvan u een jaar voor uw vertrek uit Iran zou van op de hoogte zijn gekomen en waarvoor hij vrijgesproken werd-, bitter weinig vertellen. Zo wist u niet door wie uw echtgenoot beschuldigd werd, wanneer hij in deze zaak werd vrijgesproken, door welke rechtbank hij werd vrijgesproken of voor welke feiten uw echtgenoot exact werd vrijgesproken. U vroeg hem deze zaken, hoewel u deze vragen belangrijk vond, niet omdat uw echtgenoot naar eigen zeggen niet veel over zijn werk vertelde aan u (CGVS volgend verzoek 1, p4-6). Er kan echter verwacht worden dat indien u daadwerkelijk meer wou weten over de rechtszaak waarin uw echtgenoot betrokken was, u hem net wel bovenstaande vragen zou gesteld

hebben. Bovendien legde u geen enkel begin van bewijs neer, noch van het feit dat uw echtgenoot ooit beschuldigd werd van gesjoemel noch van de rechtszaken die hij hierdoor diende bij te wonen (CGVS volgend verzoek 1, p10). Aangezien u het bezoek van 3 agenten in burger aan uw ouderlijke woning op 12 maart 2022 linkt aan dit gesjoemel/deze rechtszaken (CGVS volgend verzoek 1, p3) maar u deze feiten niet aannemelijk weet te maken kan er bijgevolg ook geen geloof meer gehecht worden aan het bezoek van deze agenten. Zelfs al zou er geloof kunnen gehecht worden aan uw verklaringen dat uw echtgenoot diverse malen van gesjoemel werd beschuldigd –wat niet het geval is-, dient er opgemerkt te worden dat u persoonlijk nooit problemen heeft ondervonden omwille van deze beschuldigingen (CGVS volgend verzoek 1, p10).”

Verzoekster slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Door eenvoudigweg te benadrukken dat zij weinig kennis had over de beschuldigingen en problemen van haar echtgenoot en dat zij geen contact meer heeft met haar echtgenoot, doet verzoekster aan de voormelde motieven immers op generlei wijze afbreuk. Zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande, zou verzoekster reeds ruim voor haar vertrek op de hoogte zijn geweest van deze problemen, die begonnen in 2012. Bijgevolg kon weldegelijk worden verwacht dat zij, zo deze problemen strookten met de werkelijkheid en zij op grond hiervan daadwerkelijk iets te vrezen had, hiervan reeds veel eerder melding zou hebben gemaakt, ontbeert het iedere ernst dat zij hiermee slechts op de proppen kwam in het kader van haar huidige, tweede verzoek om internationale bescherming en bij het CGVS en maakt deze vaststelling dat aan deze beweerdde problemen niet het minste geloof kan worden gehecht. Bovendien kon, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, worden verwacht dat verzoekster zich terdege zou hebben geïnformeerd over de laatste rechtszaak waarin haar echtgenoot van fraude zou zijn beschuldigd; rechtszaak waarvan zij op de hoogte werd gesteld een jaar voor haar vertrek uit Iran. Verder legde en legt verzoekster ter staving van de voormelde, vermeende problemen niet het minste begin van bewijs neer. Ook laat verzoekster de terechte vaststelling onverlet dat, zelfs indien er geloof zou kunnen of moeten worden gehecht aan de beweerdde problemen van haar echtgenoot, *quod non*, zij zelf in dit kader nooit enig probleem ondervond.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Daar waar u verklaarde dat u aan vier politieke manifestaties deelnam in België (CGVS volgend verzoek 2, p4) dient er opgemerkt te worden dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat politieke activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Uit uw verklaringen (CGVS volgend verzoek 2, p5) en het nazicht op uw facebookaccount ([https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...))) blijkt dat u in juli 2021 een eerste keer aan een politieke manifestatie deelnam. Dat u het pas na de weigeringsbeslissing van het CGVS d.d.6 april 2021 en ongeveer een jaar en negen maanden na uw eerste verzoek om internationale bescherming nodig vond om aan 4 manifestaties – waarvan u ter staving diverse foto's neerlegde (doc 5, 6 & 10)- deel te nemen, komt erg vreemd over. Dit temeer u in het kader van uw eerste verzoek verklaarde nooit politieke activiteiten in Iran gehad te hebben en u geen politieke sympathieën had (CGVS eerste verzoek 1, p6). Uit niets blijkt bovendien dat u tijdens de vier manifestaties een belangrijke rol speelde. Meer dan een vlag vasthouden, slogans roepen en naar speeches luisteren deed u niet. U sprak er nooit met de media, gaf er zelf nooit speeches en had geen enkele organisatorische rol (CGVS volgend verzoek 2, p6). Voorts kon u over uw eerste, derde en vierde manifestatie waar u aan deelnam (CGVS volgend verzoek 2, p5-6) niet vertellen wie deze manifestaties organiseerde. Hoewel u omtrent de tweede manifestatie waar u aan deelnam kon vertellen dat deze door 'Mudjahedin Khalgh' georganiseerd werd, kon u, behalve twee namen van leidende figuren binnen deze organisatie, geen enkele informatie over deze organisatie verschaffen (CGVS volgend verzoek 2, p5 + p9). Uit voorgaande bevindingen komt duidelijk naar voor dat uw politiek profiel zeer beperkt is en dat u weinig betrokken bent met de Iraanse politiek en/of oppositie. Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte (betrokkenheid bij) politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven en in het kader van uw eerste verzoek reeds is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de

aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. De door u neergelegde url-links naar een YouTube-video (die bij nazicht 26 keren bekeken blijkt te zijn), een artikel op www.freeirancommunity.be en een artikel op <https://www.hambastegimeli.com>, (doc 8), die allen handelen over eenzelfde manifestatie waar u in november 2021 aan deelnam en waarbij u -zonder dat uw naam ergens wordt vermeld- als deelnemer in beeld komt, kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Bovendien erkende u niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan politieke activiteiten in België (CGVS volgend verzoek 2, p10). Voorts blijkt uit niets dat de Iraanse autoriteiten kennis (kunnen) hebben van (de inhoud van) uw facebookaccount waarop u uw politieke activiteiten in België deelt (CGVS volgend verzoek 2, p5). Aangezien hierboven reeds is gebleken dat uw politieke betrokkenheid uiterst beperkt is, dient er aangenomen te worden dat het voor u niet onoverkomelijk is om bij terugkeer naar Iran uw politiek getinte facebookposts te wissen.

Aan uw verklaringen dat uw echtgenoot u op een televisietoestel in Iran zou gezien hebben tijdens een deelname in november 2021 aan een betoging te Brussel Luxemburg kan er tot slot geen geloof worden gehecht (CGVS volgend verzoek 2, p5 + p7). Zo is het vooreerst merkwaardig dat u niet kon vertellen waar uw echtgenoot dit op een TV zag en vroeg u hem dit niet (CGVS volgend verzoek 2, p11). Bovendien verklaarde u dat uw echtgenoot u zag op VOA (Voice Of America) en hij u daar later een link van doorstuurde op uw Instagram account (CGVS volgend verzoek 2, p7). Ter staving van dit relaas legde u een screenshot van een Instagram-conversatie (doc 9) neer die afkomstig zou zijn van uw echtgenoot. In deze Instagram-conversatie wordt er echter een video van 'iraninternationalTV' gedeeld en niet, zoals u verklaarde, van VOA. Bovendien bent u op de printscreen van het videofragment dat in de Instagram-conversatie te zien is niet te zien. Zelfs al moest er geloof gehecht kunnen worden aan uw verklaringen dat uw echtgenoot u op een tv in Iran zou gezien hebben, dient er herhaalt te worden dat de Iraanse autoriteiten niet veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Zij vergenoegt zich er immers toe eenvoudigweg de nadruk te vestigen op de activiteiten waaraan zij deelnam en op de ter staving van deze activiteiten neergelegde stukken en documenten, op algemene wijze te poneren dat zij in de kijker liep van het regime en boudweg en op ongefundeerde wijze te ontkennen dat een leidinggevende rol vereist is om als tegenstander van het regime te worden beschouwd. Hiermee doet zij op generlei wijze afbreuk aan de veelheid aan voormelde, concrete, pertinente en terechte vaststellingen. De Raad treedt verweerder in deze vaststellingen bijgevolg bij.

Gezien van verzoekster gelet op het voorgaande mag worden verwacht dat zij naast haar religieuze ook haar politieke activiteiten staakt alvorens terug te keren naar Iran, is verzoeksters verwijzing naar de nieuwe informatie zoals aangereikt door middel van haar aanvullende nota op dit vlak verder niet dienstig. Uit deze informatie blijkt namelijk hoegenaamd niet dat de situatie in Iran van zulke aard zou zijn dat deze ook voor personen die zich niet inlaten met protestacties en oppositieactiviteiten op zich problemen met zich zou (kunnen) brengen. Verder is deze informatie van louter algemene aard, heeft deze geen betrekking op verzoeksters persoon en kan verzoekster met haar verwijzing naar deze informatie in het geheel niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op de hoger gedane vaststellingen, manifest in gebreke.

In zoverre verzoekster aan de hand van de voormelde landeninformatie daarnaast tracht te laten uitschijnen dat zij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar haar land van herkomst, kan nog worden opgemerkt dat uit de door haar aangereikte en voorliggende informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat zij enige tijd in België heeft verbleven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in haren hoofde. Verzoekster brengt, mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vermeende bekering en politieke engagement en op het gegeven dat van haar mag worden verwacht dat zij haar religieuze en politieke activiteiten staakt alvorens terug te keren naar Iran, geen concrete elementen bij waaruit blijkt en toont evenmin *in concreto* aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij in haar land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd en gevisieerd. Zij toont niet aan dat haar verblijf in Europa van haar een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Iran niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin toont zij aan dat zij omwille hiervan riskeert te worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt zij niet aannemelijk dat zij omwille van haar afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voor het overige onverlet waar terecht gemotiveerd wordt:

“De foto's van het huwelijk van uw zus H. (...) (O.V. 8.101.787), waarmee u wilt aantonen dat uw zus een echte christen is, hebben tot slot geen betrekking op u persoonlijk. Bovendien dient elk verzoek om internationale bescherming op individuele merites te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.”

In dit kader werd ook in het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat werd gevelde in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming, overigens reeds gesteld:

“In zoverre verzoekster in het voorliggende verzoekschrift laat uitschijnen dat, dit louter omwille of ten gevolge van de bekering van haar zus H., die in België verblijft en die alhier erkend is als vluchteling, zou moeten worden geoordeeld dat ook in haren hoofde een risico op ernstige problemen of vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin voorhanden is, dient vooreerst te worden opgemerkt dat zulks hoegenaamd niet kan worden aangenomen.

Dient in dit kader immers te worden vastgesteld dat uit het geheel van de voorliggende landeninformatie hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het loutere vertonen van familiale banden met één of meerdere bekeerde christenen en een loutere aanwezigheid op het Iraanse grondgebied op zich zouden (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een risico op ernstige problemen of vervolging. Dat zulks hiertoe niet volstaat, blijkt overigens eveneens uit het gegeven dat verzoekster nadat haar zus het land verliet nog enige tijd in het land bleef. Tevens blijkt dit duidelijk uit het gegeven dat ook heden nog tal van verzoeksters naaste familieleden, waaronder haar beide ouders, twee zussen, haar echtgenoot en haar schoonfamilie, in Iran vertoeven (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.3; notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.2-3).

Dat er ten aanzien van verzoeksters zus zou zijn besloten dat het geloofwaardig is dat zij is bekeerd, brengt ipso facto daarenboven geenszins met zich dat ook verzoeksters bekering, door toedoen van deze zus, geloofwaardig zou zijn of zou moeten worden geacht. Het is aan verzoekster om aan de hand van haar eigen ervaringen en verklaringen en in concreto aannemelijk te maken dat zij daadwerkelijk zou zijn bekeerd tot het christendom en dat zij daardoor problemen zou hebben ondervonden of zou riskeren te ondervinden bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.”

In zoverre verzoekster daarnaast nog zou trachten te laten uitschijnen dat het neergelegde psychologische attest zou (kunnen) volstaan om aan te tonen dat zijzelf en/of haar kind(eren) in haar land van herkomst werden geïsoleerd en vervolgd, dient te worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoeksters verklaringen zouden berusten op de waarheid. Het attest is immers opgesteld door een psycholoog en niet door een psychiater. Voorts werd het opgemaakt in algemene bewoordingen en gaat het niet *in concreto* en in detail in op het vermeende verband tussen verzoeksters psychische problemen en deze van haar kind(eren) en de aangevoerde vervolgingsfeiten. Dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoeksters psychische problemen en deze van haar kind(eren) nog worden opgemerkt dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou(den) riskeren. Evenmin toont verzoekster

middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

In zoverre verzoekster aan het einde van haar verzoekschrift nog vraagt *“dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen door de verzoekende partij, in het bijzonder dat de verzoekende partij de gelegenheid wordt geboden voor het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud”*, kan tot slot worden opgemerkt dat verzoekster in het kader van haar voorliggende, tweede verzoek om internationale bescherming reeds de mogelijkheid heeft gekregen om haar asielmotieven uiteen te zetten bij zowel de DVZ, in haar verklaring volgend verzoek, als bij het CGVS, tijdens haar persoonlijke onderhoud. Nergens blijkt daarbij uit het dossier dat verzoekster zou hebben verzocht om opnieuw of nader te worden ondervraagd door verweerder. Bovendien laat verzoekster na om te concretiseren wat zij bij een eventuele verdere bevraging dan wel had kunnen of willen toevoegen. Evenmin maakt zij ook maar enigszins op concrete wijze aannemelijk dat of op welke wijze dit specifiek van invloed had kunnen zijn op de in de bestreden beslissing gedane beoordeling en/of de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Daarenboven reikt verzoekster in het kader van het voorgaande zelf geen verdere, bijkomende, concrete en dienstige informatie of elementen aan.

4.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoekster geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

4.9. Verzoekster duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet dienstig aangevoerd.

4.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT